

1

Dit is The Escape.

Het ziet er precies zo uit als ik me had voorgesteld: een gebouw vol neon-reclames dat oprijst tussen de donkere, raamloze pakhuizen die het omringen. Ledlichten flikkeren over het glimmende oppervlak en ik zie mijn weerspiegeling in een caleidoscoop van kleuren.

Ik word overspoeld door opwinding. Dit is mijn beloning omdat ik zo hard heb gewerkt: een avontuurlijke avond bij The Escape.

Als ik tenminste de ingang kan vinden.

Ik denk eerst nog dat het misschien bij het spel hoort. Ik loop de hoek van het

gebouw om, op zoek naar de ingang, maar zie alleen maar een eindeloze muur van glas. Het is alsof degene die dit gebouw heeft ontworpen, is vergeten er een voordeur in te stoppen, en dat is best een probleem als je naar binnen wilt. Misschien hebben ze het daarom The Escape genoemd, omdat het zo moeilijk is om er weer uit te komen.

Dan zie ik hem. Halverwege de muur blijkt wat ik voor een weerspiegeling aanzag eigenlijk een draaideur te zijn. De glimmende platen die de rest van het gebouw bedekken, stulpen een beetje uit in een gladde, glazen bolling. Ik blijf voor deze deur staan en zie mijn spiegelbeeld in stereo. Ik stap naar voren en duw tegen de plaat aan de rechterkant, blij dat het spel eindelijk kan gaan beginnen.

Er komt geen beweging in. De deur zit op slot.

Als ik omhoogkijk, zie ik de zwarte bol van een cameralens uit het plafond steken, met een rood stipje in het midden. Iemand kijkt naar me.

Ik zwaai vriendelijk naar de camera.

‘Ik ben het, Ami Oswald,’ zeg ik met een hoopvolle glimlach. ‘Ik kom voor het spel.’

Het blijft even stil terwijl ik op een reactie wacht. Dan klinkt er een klik als de draaideur van het slot gaat. Ik heb de eerste test doorstaan en duw weer

tegen de deur, die nu draait zodat ik naar binnen kan.

In *The Escape* voelt de lucht koeler aan. Het zachte gebrom van het verkeer buiten wordt vervangen door een verstomde stilte op het moment dat de draaideur achter me sluit. Ik sta in een soort foyer, een grote ronde ruimte die doet denken aan de brug van een ruimteschip. Over de gebogen wanden golven dezelfde rustgevende kleurpatronen die over de buitenkant flikkerden. De foyer zelf wordt verlicht door cirkels van licht die vanaf het plafond omlaag schijnen. In het midden van de ruimte staat een ronde ontvangstbalie; het oppervlak is net zo glimmend wit als de vloer. Het ziet eruit alsof hier duizend mensen in passen, maar als ik om me heen kijk, besef ik dat ik alleen ben.

Ik loop naar de balie toe en hoor hoe het scherpe getik van mijn voetstappen weergalmt in de lege foyer. Ik had gedacht dat er iemand zou zijn om me te begroeten, maar als ik bij de balie kom, zie ik alleen een naamkaartje dat voor me is klaargelegd.

AMI

Ik pak het op en speld het op mijn shirt. Ze hebben mijn naam tenminste goed gespeld: Ami met een ‘i’, niet met een ‘y’.

Toen mijn vader mij een tijdje geleden inschreef, zei hij dat ze hier de ultieme escaperoom hebben. Sommige mensen noemen het een escapespel of ontsnappingsspel, maar het principe is altijd hetzelfde. Een team van spelers wordt samen in een ruimte opgesloten en moet binnen een bepaalde tijd problemen en raadsels oplossen. Ik ben gek op raadsels, dus mijn vader dacht dat dit het perfecte cadeau voor mij zou zijn. Maar het ziet ernaar uit dat ik in mijn eentje moet spelen.

‘Hallo.’

Ik spring bijna een meter de lucht in.

Als ik me omdraai, zie ik een meisje naast me staan. Haar ogen zitten verstopt achter een knalroze zonnebril, maar haar glimlach schittert nog meer dan de glazen. Donkere vlechten vallen losjes over haar schouders, een handvol sproeten zit verspreid over haar donkerbruine huid. Ze draagt een T-shirt met kapmouwen en een ouderwetse spelcomputer op de voorkant, een zwart-wit geruite broek en neongroene sneakers. Dit meisje ziet er vet cool uit.

‘Werk je hier?’ vraag ik.

Terwijl ze haar zonnebril afzet, schudt het meisje haar hoofd en wijst op het naamkaartje op haar T-shirt.

‘Ik ben Adjoa,’ zegt ze met een glimlach. ‘Ik ben hier om het spel te spelen, net als jij.’

Ik glimlach terug naar Adjoa; haar enthousiasme is aanstekelijk. Vanbinnen voel ik weer de golf van opwinding die me overspoelde toen ik het gebouw voor het eerst zag. Misschien wordt dit toch nog leuk.

‘Waar zijn de anderen?’ vraagt Adjoa met een opgetrokken wenkbrauw. ‘Ik dacht dat we met een team zouden zijn.’

Als antwoord horen we het gezoem van de draaideur en zien we twee jongens de foyer binnenkomen. Ze zien er ongeveer even oud uit als ik – even oud als Adjoa, nu ze haar zonnebril heeft afgezet – maar verder zijn ze juist heel verschillend.

De eerste jongen maakt snelle bewegingen. Zijn korte, blonde haar kleurt grijswit onder de lampen als hij doelgericht naar ons toe loopt. Zijn rusteloze ogen schieten van links naar rechts.

‘Hier is het dus?’ vraagt hij en zijn stem echoot door de enorme ruimte. ‘Ik kan me er nog niet veel bij voorstellen.’

Door zijn zwarte trainingspak ziet hij eruit alsof hij gaat sporten, maar het is waarschijnlijk een verstandige kledingkeuze. Behalve dat je raadsels

moet oplossen, kun je in een escaperoom ook wel gaan zweten omdat je fysieke uitdagingen moet aangaan. Het kan zijn dat je valstrikken moet ontwijken of onder laserstralen door moet kruipen. Dat hangt allemaal af van het thema van het spel dat je speelt.

De tweede jongen staat nog bij de deur en kijkt met grote ogen om zich heen. Met zijn ruimvallende grijze trui en kaki ribfluwelen broek ziet hij er niet bepaald uit alsof hij is voorbereid op fysieke uitdagingen. Tenzij we moeten ontsnappen aan de modedpolitie. Maar mijn blik wordt getrokken naar de Rubiks kubus in zijn handen waar hij met zijn lange vingers verstrooid aan draait. Ik kijk gefascineerd toe hoe de kleurige patronen die over de vlakken van de kubus bewegen, opgaan in de kleuren die nog over de wanden glijden.

De eerste jongen blijft staan bij de balie.

‘Hoi,’ begin ik te zeggen, maar de jongen negeert me. Hij steekt zijn hand uit en pakt twee naamkaartjes die ik nog niet had gezien. Terwijl hij die met de naam OSCAR op zijn jack speldt, kijkt hij over zijn schouder achterom.

‘Hé!’ roept hij naar de jongen die nog bij de deur staat te lummelen. ‘Ben jij Ibrahim?’

De jongen werpt een blik op Oscar en knikt. Zijn donkere, onverzorgde haar is naar achteren geveegd en op zijn hoekige gezicht verschijnt een nadenkende frons. ‘Dat ben ik.’

Ibrahim loopt snel naar ons toe, met de kubus klikklakkend in zijn handen. Oscar steekt het naamkaartje met IBRAHIM naar hem uit.

‘Dank je,’ zegt Ibrahim terwijl hij de kubus op de balie legt; de puzzel is opgelost en elk vlak heeft één kleur. Hij pakt zijn naamkaartje aan en glimlacht verlegen naar ons. ‘Zijn jullie hier ook voor het spel?’

‘Welkom in het team!’ zegt Adjoa vrolijk terwijl ze Ibrahim met een brede lach aankijkt. ‘Zullen we onszelf het Geweldige Viertal noemen of liever de Fantastische Vier? We moeten een naam hebben die er goed uitziet boven aan het scorebord.’

‘We hebben geen suffe teamnaam nodig om dit spel te winnen,’ zegt Oscar uit de hoogte, maar dan klinkt er een andere stem met een voorstel.

‘Wat dachten jullie van Vijf Breinen Sterk?’

Ik draai me verrast om en zie aan de andere kant van de ontvangstbalie een meisje staan. Ze ziet er niet veel ouder uit dan ik – misschien twaalf of dertien. Haar steile zwarte haar is in een strakke bob geknipt en onder haar pony schitteren donkere

ogen. Het kost wat moeite om te zien hoe ze heet, want haar naamkaartje verdwijnt bijna tussen alle andere buttons op haar spijkerjack. Dan zie ik het, tussen de smileys, superheldensymbolen en vredes-tekens.

MIN

‘Ik bedoel, als dit spel echt zo lastig is als mensen zeggen,’ gaat het meisje verder, ‘moeten we toch onze koppen bij elkaar steken om te winnen.’

Het blijft even stil terwijl we allemaal proberen te begrijpen waar ze ineens vandaan komt. Wisselende kleurpatronen flikkeren over de gebogen wanden. De enige deur naar deze foyer is de deur waardoor we allemaal naar binnen zijn gelopen en ik heb Min er niet doorheen zien komen.

‘Ik vind het leuk,’ verbreekt Adjoa de stilte. ‘Het is toch een woordspeling? Als een collectief brein waarin mensen hun intelligentie delen? We zijn met zijn vijven en als we allemaal samenwerken, zijn we vijf keer zo slim.’

Min knikt. ‘Misschien nog wel slimmer,’ zegt ze. ‘Wat vind jij ervan, Ami?’

Ik laat mijn blik door de foyer gaan om er zeker van te zijn dat er niet nog iemand ergens verstopt

zit. Er liggen geen naamkaartjes meer klaar om opgehaald te worden. Vanonder de felle lampen kijken Adjoa, Oscar, Ibrahim en Min me aan. Het ziet er naar uit dat dit mijn team is.

‘Klinkt goed,’ zeg ik. ‘Maar wanneer begint het spel?’

En dan gaan de lampen uit en lossen de flikkerende kleuren die over de wanden glijden met een statische klap op. Heel even voel ik iets van angst, maar die maakt plaats voor een golf van opwinding wanneer het gezicht van een man verschijnt.

Het begint.

Het spel is gestart.